

Haaja_Valovirta.mp3

Äänitteen kesto: 27 min

Litterointimerkinnät

Eini Haaja:	Haastattelija
Elina Valovirta:	Vastaaaja 1
sa- (sana)	sana jää kesken epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	sana, josta ei ole saatu selvää
(--)	useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

[Meren kohinaa ja linnunlaulua.]

Eini Haaja: Tervetuloa taas Aallonharjalle-meritutkimuspodcastin pariin. Tässä podcastissa keskustellaan ajankohtaisesta suomalaisesta mereen liittyvästä tutkimuksesta ja sen myötä erilaisista mereen liittyvistä ilmiöistä. Podcastissa keskustelijoina on humanististen ja yhteiskuntatieteellisten alojen tutkijoita ja muita asiantuntijavieraita. Podcastin tuottaa Aallonharjalle-verkosto.

Eini Haaja: Tänään meillä onkin luvassa erityisen mielenkiintoinen jakso. Siirrytään ajatuksissa Karibianmerelle turkooseille vesille ja kuuman kostean ilmaan. Aurinko lämmittää ihoa, aallot ja juomat kuohuu, ja kaikki on kiehtovaa ja kutkuttavaa. Tänään me keskustellaan romanttisesta risteilyfiktiokirjallisuudesta. Keskustelijoina ollaan minä, meriteollisuuden tutkija Eini Haaja, ja mun vieraana on englanninkielisen kirjallisuuden tutkija Elina Valovirta, joka saa ihan työkseen syventyä Karibian risteilyjen romantiikkaan.

Eini Haaja: Me ollaan molemmat Turun ihmistieteiden tutkijakollegiumin eli TIASin tutkijoita eri taustoista. Ja nyt me päästään yhdistämään ajatuksia risteilymaailman faktoista ja fiktioista, ja pohtimaan, miten esimerkiksi kasvavat kestävän kehityksen tavoitteet liittyy tai vois liittyä risteilyromantiikan kirjallisuuteen. Pidemmittä puheita, tervetuloa Elina tähän podcastiin! Ootko sä itse ollut Karibian risteilyllä joskus tai haluaisitko mennä?

Elina Valovirta: Mähän olen siis ollut lukuisilla Karibian risteilyillä fiktiivisesti.

Eini Haaja: Aivan!

Elina Valovirta: Eli tavallaan olis mielenkiintosta mennä oikealle risteilylle. Tavallaan ehkä ei vielä tässä iässä, ehkä vähän vanhempana. Se ei ehkä on niin jännittävää, mitä se voi olla sitte perus risteilijällä. Karibia ja siel tehtävät risteilyt on mun mielestäni sillä tavalla jännittävä osa länsimaista kulttuurista muistia ja kertomusvarantoa. Eli siihen assosioituu turismin historia, lomailu ja sitte yhtäältä tällöinen trooppinen eksoottinen paratiisin mielikuva. Se tarkoittaa sitä, että niin kun Karibia on omalla tavallaan meille kaikille tuttu ja toisaalta vieras kohde. Eli vähän kuin risteilyt, jos me ajatellaan et se on semmonen tuttu ilmiö, mutta sitten se mitä siellä tapahtuu, voikin olla jotakin aivan toisenlaista.

Eini Haaja: Aivan! No avaisitko sä vähän tarkemmin sitä, että mitä tää romanttinen risteilyfiktiokirjallisuus on, ja mikä siinä kiehtoo sua niin, et sä oot päätyne ottamaan sen tutkimuskohteeksi?

Elina Valovirta: No mä törmäsin tähän ilmiöön osana Karibiaa ja merta ja romanssia käsittelevää tutkimusprojektiani. Mä oon aiemmin tutkinut karibialaista kaunokirjallisuutta ja sitten alko kiinnostaa myöskin se, että mitä populaarikirjallisuus kertoo hieman samoista aihepiireistä, eli merestä, seksuaalisuudesta, romantiikasta. Ja se itseasias kertoi ihan mielenkiintoisella tavalla. Eli mua kiinnostaa se, että miksi rakkaus tai romantiikan tavoittelu pitää jatkuvasti kertoa tarinana, ja miten siihen lähes aina Karibian kontekstissa liittyy meri ja vesi jollakin tavalla. Ja sitten, kun mä oon tosiaan niinku sanoin aiemmin, tutkinut karibialaist kaunokirjallisuutta, lähestynyt sitä alun perin kuin itselleni jotakin vierasta, se oli mulle vieras kirjallisuuden traditiokonteksti. Enää tosin ei niinkään ole vieras. Ja siihen rinnalle sitten tuli tää populaarikulttuurin ikään kuin ihan toisenlainen kirjallisuudenlaji ja aineisto, joka on hyvin iso bisnes. Eli kaupallinen kirjallisuudenlaji, osittain myös seikkailugenre. Kysymyksessä on eksotiikkaa tarjoava hurjastelukirjallisuus tavallaan. Mutta sitten toisaalta se kokemus on hyvin suojattu ja hyvin ikään kuin turvallinen lukijalle.

Eini Haaja: Joo. No minkälaisia nää fiktiiviset risteilyt sitten on? Osaatko avata niitä tarkemmin, et mikä niissä... Mikä esimerkiksi erottaa risteilyt muunlaisesta vapaa-ajan vietosta, tai miksi se on tosi hedelmällinen ympäristö just romanttiselle kirjallisuudelle, mitä siinä on semmosia erityispiirteitä?

Elina Valovirta: Toi mainitsemani seikkailuaspekti, mut sitte samalla se suljettu ympäristö. Ikään ku tällöinen pakotettu intiimiys, mikä siellä risteilyn hyteissä ja hyvin rajatuissa tiloissa ja ajassa. Niin se myöskin mahdollistaa kaikkia erilaisia kohtaamisia vieraiden kanssa, ikään kuin tutuksi tulemista. Ja sitten tietenkin myös vapaa-aika mahdollistaa erilaisia vapauksia. Mut sitte taas samalla kysymys ei oo mistä tahansa eksoottisesta paikasta, jossa ihmisen pitäis vaikkapa täyttää omat perustarpeensa itse. Eliikkä kaikesta huolehditaan, se on hyvin turvallinen, hyvin suojattu. Tällöinen niinku säännelty vapaus.

Elina Valovirta: Risteilykirjallisuus ja yleensäkin Karibialle sijoittuva romanssikirjallisuus on hyvin amerikkalaista, erityisesti tää risteilyfiktio. Ne ei oo varsinaisesti karibialaista kirjallisuutta. Nää on länsimaisille ihmisille suunnattuja länsimaisesta näkökulmasta kerrottuja aikuisten ajanvietesatuja.

Eini Haaja: Joo. No osaatko sanoa, että millä tavoin tämä kirjallisuus muokkaa ihmisten käsitystä siitä, että millasii risteilykokemuksia he voi saada? Luodaanko tällasen kirjallisuuden kautta unelmia lomanvietosta?

Elina Valovirta: Kyllä romanssikirjallisuus myy tunteita. Eli se ikään kuin kirjallisessa muodossa pakkaa erilaisia lupauksia hyödykkeeksi, kirjalliseksi hyödykkeeksi. Ja viihdekirjallisuudenhan tehtävä on myydä lisää viihdekirjallisuutta, koska sil on kaupallinen funktio, niin kuin millä tahansa kaupallisella toiminnalla. Ja kyllä luodaan unelmia, tietysti, koska se on tavallaan se pointti. Sitten me voidaan tietysti keskustella siitä, että kumpi on ikään ku ensin: kirjallisuuden kokemus vai sitte... Et tavallaan se kysymys siitä, että heijastaako kirjallisuus todellisuutta vai rakentaako se sitä, niin se on sit se toinen... Voidaan ehkä palata siihen tos seuraavassa kysymyksessä.

Eini Haaja: Joo. No seuraavaks päästäänkin tähän kestävän kehityksen teemaan, minkä mainitsin tossa alussa. Eli vihreästä siirtymästä tai kestävästä kehityksestä puhutaan tällä hetkellä todella paljon, risteilysektorillakin. Ja siellä siinä on paljon myöskin parannettavaa. Ja täältä Turustahan lähti just maailmalle tämä Icon of the Seas, Meyer Turun telakalla Royal Caribbean Groupille rakennettu maailman suurin risteilyalus. Ja sitähan on ylistetty innovatiivisista ympäristöystävällisistä ratkaisuista, mutta toisaalta sitä on myös arvosteltu lähinnä kokonsa vuoksi kerskakulutuksen ja suuruudenhulluuden riemuvoittona. Tää laivahan kuljettaa noin 6 000 matkustajaa, miehistö päälle. Ja sieltä löytyy vesipuistoo, luistinrataa, teatteria, kymmeniä ravintoloita. Se on niinku kelluva kaupunki, mitä nää risteilijät siellä on. Ja mä itse teen tutkimusta vihreän siirtymän edistämisestä laivanrakennuksen yritysverkostoissa. Muun muassa Muutos ja SusFlow -nimisten projektien puitteissa. Ja paineet kaikenlaisten ympäristöpäästöjen, jätteiden, esimerkiksi hukkaan heitettävän ruoan vähentämiseksi risteilyllä, kovenee hurjaa vauhtia. Kehitys on siellä tosi nopeaa, mut siel on paljon tehtävääki vielä. Niin miten tällaset kestävän kehityksen tavoitteet sopii yhteen risteilyromantiikan kanssa, tai sopiiko ne ollenkaan, näkyykö tällasia teemoja fiktiokirjallisuudessa jollain tavalla?

Elina Valovirta: Tää on hyvä kysymys sillä tavalla, että todellisuus ja unelmat harvoin kohtaa toisiaan. Mut omalla tavallaan kestäväällä kehityksellä on paikkansa myös kaunokirjallisuudessa. On toki siis ihan selkeesti ympäristöllisesti ja ekologisesti tietoista kaunokirjallisuutta, erityisesti korkeakirjallisuuden puolella, joissa ihan selvästi näkyy tämmönen poliittinen tavoite. Mut sitte taas romanssikirjallisuus on näennäisen epäpoliittista eli ikävät arkiasiat eivät siihen hirveen hyvin pääse, koska se ei oo sen funktio. Sen funktio on nimenomaan viihde ja huvi. Mutta toisaalta sitten taas me nähdään hirveen paljon samanlaisia tosielämän teemoja ja asioita, joita voi

tavallaan lukea esiin politisoiden tämmösen näennäisen epäpoliittisen teoksen. Eli esimerkiksi tää jatkuvan kasvun imperatiivi, tai tää ajatus siitä, että jokainen laiva on toinen toistaan isompi.

Elina Valovirta: Mä en tiedä, näitkö New York Postin tämän näin heijastekuvan, jossa Titanic oli heijastettu nykyristeilylaivan päälle niin, että Titanic näytti aivan pienenpieneltä laivalta sen nykyisen risteilijän rinnalla. Eli kun Titanicissa oli, olisiko sillä ollut puolet siitä kansien määrästä, mitä nykyis risteilijöissä on se parikymmentä kantta. Niin tämmönen suuruuden ihmettely, ja laiva oli iso, ja siellä oli kaikkea. Se kuuluu ihan selvästi. Eli ihan tää sama tavallaan diskurssi, mikä laivojen ikään ku tää jatkuvan kasvun ihmettely, niin se on myös näissä teoksissa. Ja niihin kuuluu nimenomaan just se, että laivat on isoja, miehet ovat pitkiä, kaikilla on omat hienot isot hyvät tukat. Ja ikään kuin samat asiat löytyy. Ja kun kyseessä on tämmönen säännelty genre, elikkä siel on ne tietyt konventiot, mitä pitää löytyä. Eli pitää löytyä se komea hyvä mies tai rakkauden kohde, pitää löytyä sopiva määrä eksotiikkaa, mutta kuitenkin semmonen, että lukija ei ole liian. Lukija ei tunne oloaan epä mukavaksi, ei saa olla mitään liian jännittävää. Koska sen pitää sen narratiivin, sen tarinan pitää kyllä tulla luonnolliseen lopputulemaansa. Eli se on semmonen suljettu kehä, koska muuten se ei tuottaisi sitä lukemisen tyydytystä, mikä sen on määrä tuottaa. Eli näis molemmissa sekä risteilyissä että risteilyistä lukemisessa se itse matka on se tärkein. Ja se, että se saapuu turvallisesti kotisatamaan. Eli siellä pitää olla kaikennäköstä jännittävää, vesiliukumäkeä, snorklausta, aktiviteetteja, kaikkea, mutta... Niissä ei mennä esimerkiksi Trench Townin gettoon hakemaan extreme-kokemuksia.

Elina Valovirta: Ja myöskin sitten... Kun tässä on tämmönen hyvin tietynlainen genre, niin hahmojen on oltava tietynlaisia. Ja lukijalle pitää hienovaraisesti viestittää siinä tarinassa, et kuka on esimerkiksi hyvä, ja kuka on pahis. Ja esimerkiksi tapa, millä kohtelet ympäristöäsi ja ympärillä olevia ihmisiä, on hirvittävän kätevä ja helppo tapa viestittää, että tässä on nyt kunnollinen kansalainen, kunnollinen hahmo, johon voi samastua. Koska hän kohtelee esimerkiksi laivan ei-länsimaalaista henkilökuntaa kuin ihmisiä, tai hän kohtelee esimerkiksi snorklausreissulla korallien ihmeitä kunnioittaen ja ihmetellen ja tietäen, että näitä ei saa ottaa, tai että pitää pysyä ikään kuin järki päässä, että tätä ei voi kohdella miten tahansa. Mut nää kaikki on hyvin hienovaraisesti. Et tällasestahan menis täysin lukunautinto, jos se paasaisi, koska lukijahan ei halua paasaamista, vaan nimenomaan eskapismia.

Eini Haaja: No kun puhuttiin tästä suuruuden ihannoinnista, niin laivanrakennuksessa tunnutaan keskittyvän pitkälti teknologiaan ja materiaaleihin, ja ikään kuin siihen, miten tehdä olemassa olevat tuotteet ja prosessit ja tekemisen tavat vähemmän ilmastoa ja ympäristöä kuormittaviksi. Ja tähän on äärettömän tärkeää, mut mä koen että myös itse tälle kulutuskuulttuurille ois ehkä syytä tehdä jotain, mikä kaipaa jonkinlaisii sosiaalisia innovaatioita, asenteiden ja kulttuurin muutosta. Niin tuleeko sulle mieleen, et miten fiktiokirjallisuus voisi käsitellä tätä vähän niinku synkempää kestävään kehitykseen liittyvää puolta risteilymatkailussa

entistä paremmin. Sä mainitsit äsken jo nää henkilöhahmot esimerkiks, mutta oisko sun mielestä syytä käsitellä tätä enemmän tai tuleeko mieleen jotain siitä?

Elina Valovirta: Fiktiolle oikeestaan ei voi asettaa tollast roolii, koska kysymys on enemmän tai vähemmän taiteesta, jolla on periaattees vaan yksi funktio, esteettinen funktio. Kun sit taas tietysti populaarikirjallisuudella on kaupallinen ja viihteellinen funktio. Eli sen tarkoitus on siis palvella kuluttajia. Mutta jos kuluttajat haluavat asenteiden muutosta, niin se kyllä löytää tiensä kaunokirjallisuuteen. Ja näin on tapahtunutkin. Eli on aivan selvää, että luettaessa mitä tahansa populaarikirjallisuuden alalajia, niin ne asiat, mitä sieltä löytyy, on sellasia asioita, mitä kuluttaja-lukija haluaa, koska niitä ei olisi siellä, jos ne eivät menisi kaupaksi. Ja yks tämmönen, ehkä sanotaan osittain kestävyyttä liippaava ilmiö, jonka ite olen löytänyt, on hyvin systemaattinen, silmiinpistävä, seksuaaliterveyteen liittyvä kondomin käyttö. Eli siis on selvää, että jos eroottisis tarinoissa aina yhtenä ikään kuin liikkeenä siirryttäessä kanssakäymiseen, on turvaseksistä huolehtiminen, sen tuominen ikään ku siihen keskusteluun. Niin se on silloin sellainen asia, joka on kuluttajan arvojen mukainen, eli sitä ikään kuin tarvitaan.

Elina Valovirta: Ja monesti kirjailijat itse sekä kuluttajat ikään ku tällasel kartellimaisella tyyllillä päättää tiettyjä teemoja, joista kirjoitetaan, ja mitä halutaan. Eli kyse ei pelkästään oo siitä, mitä äsken sanoin, että funktio on pelkästään kaupallinen, pelkästään viihteellinen. Vaan että jos jotakin halutaan, niin se löytää kyllä tiensä kaunokirjallisuuteen. Ja sitte tietysti ilmasto-fictionia ja ikään kuin tämmösen vakavamman syvemmän kaunokirjallisuuden puolella tietysti sitten jo hyvin paljon ja monta vuotta on käsitelty ympäristökriisejä ja mietitty muita vaihtoehtoisia olemisen tapoja. Ja täytyy muistaa, et oikeestaan kaikki yhteiskunnan innovaatiot on aiemmin, ennemmin kuin ne on tulleet olemassa oleviksi, niin ne on mietitty jo fiktiossa. Eli siis helikopterit tai sukellusveneet tai Marsin asuttaminen tai monet tämmöset ilmiöt, mitkä saattaa nyt olla meille arkipäiväisiä tai nykyaikaa tai tulevaisuutta, niin ne on jo vuosikymmeniä ellei satoja sitten kaunokirjallisuudessa kuviteltu.

Eini Haaja: Aivan. No sitten jos ajatellaan, että puheissa kuuluu, että on sellanen oletus, että kuluttajat yhä enemmän olis niin kuin perillä näistä ympäristöarvoista ja toivois sitä. Ja kuten sanoit, niin ku sille on kysyntää, niin kyllä se löytää tiensä tänne kirjallisuuteenkin ja mahdollisesti jopa ennenaikaisesti tarjoaa niitä vaihtoehtoja. Niin voisko fiktiokirjallisuus peräti luoda uusia kestävämmällä tavalla houkuttelevia risteilykokemuksen muotoja. Ja ikään kuin myydä, tarjota niitä kuluttajille. Luoda niinku uudenlaisiin risteilyunelmia. Tämä on varmaan sellanen miljoonan dollarin kysymys.

Elina Valovirta: Ellei miljardin.

Eini Haaja: No useamman.

Elina Valovirta: Niinku sanoin, niin suhtaudun hiukan varauksella siihen, et mitä kirjallisuus voi tehdä. Eli kirjallisuus voi tai ei voi, mutta ainakin lukijat voi.

Eini Haaja: Niin.

Elina Valovirta: Eli romanssin lukijat on erittäin aktiivisia. Puhutaan tämmösestä multimodaalisesta lukemisesta, on keskustelupalstoja, some, Instagram, BookTok-fanitapaamiset, faniristeilyt.

Eini Haaja: Oo!

Elina Valovirta: Eli lukijoil on paljon vaikutusmahdollisuuksia, koska he on paitsi kuluttajia, myös vaikuttajia. Elikkä niinku sanoin, että kirjallisuutta luodaan verkostoissa. Eli he nyt jo joukkona säätelee bisnestä ostokäyttäytymisellään ja puheenaiheillaan, sekä sillä, keitä promotaan esimerkiksi tai minkälaiset aiheet kiinnostaa. Eli tavallaan lukijat on ilmaista työvoimaa myös kustantamoille. Eli miksi ne ei vois olla sitä myös varustamoille halutessaan. Et jos ennen on ollut semmonen ajatus, että vaikka romaanikirjallisuuden lukijat on tylsistyneitä kotiäitejä, jotka ikään kuin vain paoksi kuluttavat kirjallisuutta saadakseen hetken hengähdystauon julmasta todellisuudesta ja siksi nauttii näitä aikuisten satuja, joilla ei ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa. Niin nyt ehkä nähdään lukijat paljon valveutuneempina, paljon älykkäämpinä ikään kuin, tiedostavampina, tietoisina. Siis kuluttajat ovat tiedostavia valinnoistaan ja miettivät, et mitä halutaan.

Elina Valovirta: Ja jos ihmiset alkaa haluta kestävää kokemusta, ne alkaa vaatia siitä myös tarinoita. Ja niitä tarinoita alkaa syntyä jo ennen ikään kuin, kun syntyy sosiaalinen tilaus. Niin jos kirjallisuudessa esiintyy, siis viihdekirjallisuudessa esiintyy jotain tiettyjä elementtejä, niin me voidaan olla varmoja, et ne on sellasia, jotka vastaa lukijan tarpeita. Koska niinku mä sanoin, kaupallisessa kirjallisuudessa ei kannata olla sellasia asioita, joita ei osteta. Ja niinku sanoin, että romanssikirjallisuus tosi nopeesti tarttuu trendeihin. Ei pelkästään juuri näiden lukijoiden aktiivisuuden takia. Eli siis toisaalta, jos me ajatellaan vaikkapa ekoturismien nousua sitten taas matkailussa, niin miksi se ei voisi olla hyvin pian osa myös kaunokirjallisuutta ja sen kenttää. Kun otetaan nyt vaikka esimerkiksi tää kondomin käyttö standardimainintana. Tai että tämä koralliantikkeli, joka käsittelee viihdekirjallisuuden korallien ikään ku käyttöä tai mainintaa, niin siellä aivan selvästi näkyy tällänen henkilöhahmojen luomisen malli, jossa hahmojen pitää ikään kuin osoittaa, että he kunnioittaa ympäristöä. Ja sitte tietysti pahis on se, joka tulee ja tuhoaa koko merenpohjan. Ja korallit jää kaivaa vaan aarteita ja ruoppaa koko Karibianmeren pohjan tyylisesti, että...

Eini Haaja: Joo, aivan. Jos me palataan sun omaan tutkimukseen, niin millasii tutkimustavoitteita sul on tän teeman parissa, ja miten sun tutkimus tästä jatkuu?

Elina Valovirta: No työ jatkuu jo kirjoitettujen asioiden ja luonnosten ja päähän kertyneiden ajatusten kokoamisella käsikirjoituksen muotoon. Ja seuraava askel on oikeestaan aika haastava mut mielenkiintonen. Eli menen vielä syvemmin kestäväen kehityksen ajatuksiin yrittäen pohtii että mitä se voisi merkitä humanistiselle tutkimukselle ja ajattelulle. Että millä tavoin ihmistieteelliset tai humanistisesta tutkimuksesta lähtevät ajatukset vois olla mukana määrittelemässä sitä, että mitä tulevaisuudessa ymmärretään kestäväällä kehityksellä. Että se ei olisi esimerkiksi pelkästään teollisuus- tai kauppavetosta määrittelyä. Niin haluan, että pääsemme jättämään kädenjälkemme myös siihen, että miten käsitteellistetään hyvää elämää tai miten käsitteellistetään sitä, et mikä on kestävää.

Eini Haaja: kuulostaa tosi tärkeältä ja mielenkiintoselta. Kyllä odotan tätä. Mutta ihan loppuun mulla olis sulle muutama lyhyt risteilymaailmaan liittyvä kysymys, joihin voit vastata lyhyesti vaan mitä ensimmäisenä tulee mieleen. Oletkos valmis? Mayday mayday. Aloitetaan ensimmäinen kysymys. Itämeri vai Karibianmeri?

Elina Valovirta: Selkämeri.

Eini Haaja: Seuraavana, pallomeri vai laivan laidan yli kurvaavan vesiliukumäki?

Elina Valovirta: Joo, tää Icon of the Seasin kannella oleva lievästi jättiläismäistä suolistoa muistuttava vesiliukumäki. Kiemura on kyllä aikamoinen näky. Kokeillaan sitä kerran elämässä.

Eini Haaja: Kerrankos sitä. Sitten seuraava kysymys, buffet vai à la carte -ravintola?

Elina Valovirta: Buffet'n alkupalapöytä.

Eini Haaja: Oujea, kuulosta hyvältä. Seuraavana, kokovartalohieronta vai loputtoman näköinen infinity pool -uima-allas?

Elina Valovirta: Mm, loputon uima-allas.

Eini Haaja: Kuulostaa hyvältä. Sit tulee vähän erilainen, kapteeni vai matkustaja?

Elina Valovirta: Paha. Öö, hyvällä säällä kapteeni, huonolla säällä matkustaja.

Eini Haaja: Sitten, fakta vai fiktio?

Elina Valovirta: Fiktio. Aina fiktio.

Eini Haaja: Ja viimeisenä, lukuvinkki kuulijoille romanttisesta risteilykirjallisuudesta? Mitäs ehdottaisit?

Elina Valovirta: Älkää lukeko. Olen lukenut teidän puolestanne kaiken mitä kannattaa. Mutta siis kurioositeettina toki, jos kiinnostaa, niin Caribbean Cruising on sellanen nuorten aikuisten kepeä seikkailu, joka oikeestaan kiteyttää paljon näistä kysymyksistä, mitä ollaan täs keskusteltu.

Eini Haaja: Loistavaa. Kiitos Elina erinomaisen kiinnostavasta keskustelusta. Tää oli Aallonharjalle-meritutkimuspodcastin jakso. Kiitos teille kuulijat, että viihdyitte meidän seurassa, ja eiköhän lähdetä lukemaan risteilyromantiikkaa. Kiitos.

Elina Valovirta: Kiitos.